

YARGITAY HUKUK GENEL KURULU KARARI
COURT OF APPEAL ASSEMBLY OF CIVIL CHAMBERS DECISION

Esas Sayısı: 2017/561

Karar Sayısı: 2019/655

Karar Tarihi: 13/06/2019

Taraflar arasındaki “maddi ve manevi tazminat” davasından dolayı yapılan yargılama sonunda Konya 3. Asliye Hukuk Mahkemesince davanın kısmen kabulüne dair verilen 28.05.2013 tarihli, 2011/27 E., 2013/466 K. sayılı karar davalı vekilinin temyizi üzerine Yargıtay 13. Hukuk Dairesinin 27.03.2014 tarihli, 2013/30834 E., 2014/8963 K. sayılı kararı ile;

“... Davacı, davalının avukat olarak ceza davasında kendisini temsil ettiğini ceza kararını temyiz etmediğini, görevi ihmalden ceza alan davalının ihmali nedeniyle hapis yattığını maddi ve manevi zararı oluştuğunu ileri sürerek 10.000 TL maddi 10.000 TL manevi tazminatın tahsilini istemiştir.

Davalı davanın reddini dilemiştir.

Mahkemece davanın kısmen kabulüne karar verilmiş; hüküm, davalı tarafından temyiz edilmiştir.

1-Davacı davalı avukatın kendisine verilen mahkûmiyet kararını temyiz etmeyerek vekalet görevini ihmal nedeniyle tazminat istemiştir. Davalı vekil tarafından temyiz edilmeyen Konya 1. Ağır Ceza Mahkemesinin 2004/128 esas sayılı dava dosyasında karar temyiz edilmiş olsaydı sonucun değişip değişmeyeceği üzerinde durulmamıştır. Mahkemece, konusunda uzman bilirkişiden rapor alınarak ceza dosyasındaki kararın temyizi halinde ne olacağı belirlenerek sonuca uygun karar verilmesi gerekirken eksik inceleme sonucu yazılı şekilde hüküm kurulması usul ve yasaya aykırı olup, bozmayı gerektirir.

2-Bozma nedenine göre diğer temyiz itirazlarının incelenmesine şimdilik gerek görülmemiştir..”

gerekçesi ile bozularak dosya yerine geri çevrilmekle yeniden yapılan yargılama sonunda mahkemece önceki kararda direnilmiştir.

HUKUK GENEL KURULU KARARI

Hukuk Genel Kurulunca incelenerek direnme kararının süresinde temyiz edildiği anlaşıldıktan ve direnme kararının verildiği tarih itibarıyla 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu'nun (HMK) geçici 3. maddesine göre uygulanmakta olan 1086 sayılı Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanunu'nun (HUMK) 438. maddesinin ikinci fıkrası hükmü gereğince direnme kararlarının temyiz incelemesinde duruşma yapılamayacağından davalı vekilinin duruşma isteğinin reddine karar verilip dosyadaki belgeler okunduktan sonra gereği görüldü:

Davacı vekili, davalının Konya 1. Ağır Ceza Mahkemesinin 2004/128 esas sayılı dosyasında yargılanan müvekkilinin avukatı olarak görev yaptığını, müvekkili mahkûmiyet cezası almasına rağmen kanun yoluna başvurmuyarak görevini ihmal ettiğini, sanık ...'ın ceza almasına neden olduğunu, kendisine dosya akıbeti sorulduğunda “temyiz ettik, dosya Ankara’da” gibi sözlerle oyalanan müvekkilinin hiç işlemediği bir suçtan dolayı mahkûm olup hapis yattığını, bu nedenle şikâyetçi olunması üzerine Konya 3. Ağır Ceza Mahkemesinin 2009/466 E. sayılı dosyasında davalının görevi ihmal suçunun sabit görüldüğünü ve ceza verildiğini ileri sürerek 10.000TL manevi ve fazlaya ilişkin hakları saklı kalmak kaydıyla 10.000TL maddi tazminatın davalıdan faizi ile birlikte tahsiline karar verilmesini talep ve dava etmiştir.

Davalı vekili, davanın zamanaşımına uğramasının yanı sıra eldeki davada davacı vekili olarak yer alan Av. M.A.'nın davacının yargılandığı ağır ceza dosyasında da sanık vekili olduğunu, davalı avukatın bozma sonrası usulen bir defa son celseye girdiğini, müvekkilinin herhangi bir kusurunun olmadığını, görevi ihmal suçundan müvekkili hakkında verilen hükmün açıklanmasının geri bırakılması kararının hukuk hâkimini bağlayan kesin bir delil olarak kabul edilemeyeceğini, karar temyiz edilmiş olsa dahi sanığın daha lehine olacak bir sonuç alınamayacağını, bu nedenle davacının sanık sıfatıyla yargılandığı ağır ceza dosyası incelenmeden, davacının sosyo-ekonomik durumu araştırılmadan ve bilirkişiden rapor alınmadan hüküm kurulamayacağını savunarak davanın reddine karar verilmesini istemiştir.

Mahkemece davalı avukatın müvekkilinin yargılandığı ceza davasında hükmolunan mahkûmiyet kararını temyiz etmeyerek görevini ihmal ettiği, adil yargılanma hakkını kısıtladığı ve cezanın infazına neden olduğu, bu sebeple hakkında görevi ihmal suçundan açılan davada da mahkûmiyet cezası aldığı gerekçesi ile dava kısmen kabul edilerek 7.000TL maddi, 7.000TL manevi tazminatın davalıdan tahsiline karar verilmiştir.

Davalı vekilinin temyiz itirazları üzerine hüküm Özel Dairece yukarıda karar başlığında yazılı gerekçelerle bozulmuştur.

Yerel Mahkeme bozma kararında bir faraziye üzerine durulduğu, vekilin özen borcu gereği en hafif kusurundan bile sorumlu olduğu, mahkûmiyet kararını temyiz etmemesinin başlı başına vekil olarak yapması gereken yükümlülüğü ihmal mahiyeti taşıdığı ve bundan doğan zararı tazmini gerektirdiği gerekçesiyle direnme kararı vermiştir.

Direnme kararı davalı vekili tarafından temyiz edilmiştir.

Direnme yoluyla Hukuk Genel Kurulu önüne gelen uyuşmazlık; müvekkilinin mahkûmiyet cezası aldığı mahkeme kararını temyiz etmeyen avukata karşı açılan maddi ve manevi tazminat davasında, mahkûmiyet kararının temyiz edilmesi hâlinde sonucun değişip değişmeyeceği hususunda bilirkişi incelemesi yapılmasının gerekip gerekmediği noktasında toplanmaktadır.

Uyuşmazlığa konu tazminat isteminin dayanağı vekâlet sözleşmesine aykırılık iddiası olduğundan öncelikle bu sözleşme türü ile ilgili kısaca açıklamada bulunulması faydalı olacaktır.

Vekâlet sözleşmesi, mülga 818 sayılı Borçlar Kanunu’nun (BK) 386 ve devamı maddelerinde [6098 sayılı Türk Borçlar Kanunu (TBK), m.502 vd.] düzenlenmiştir.

BK’nın 386. maddesinin birinci fıkrasına göre “vekâlet bir akittir ki onunla vekil, mukavele dairesinde kendisine tahmil olunan işin idaresini veya takabbül eylediği hizmetin ifasını iltizam eyler”.

Bu düzenlemeden hareketle ve en basit hâliyle vekâlet, vekile başkasının menfaatine ve iradesine uygun şekilde bir iş görme borcu yükleyen sözleşme olarak tanımlanabilir (Tandoğan, H.: Borçlar Hukuk Özel Borç İlişkileri, İstanbul 2010, C.2., s. 355).

Vekâlet sözleşmesi, diğer iş görme sözleşmelerinde olduğu gibi ve hatta onlardan daha da geniş ölçüde tarafların karşılıklı güvenine dayanır. Vekilin borçlarının çoğu bu güven unsurundan ve müvekkilin menfaatine ve iradesine uygun davranma yükümlülüğünden doğar.

Kanun'un 390. maddesinin ikinci fıkrasında vekilin müvekkile karşı vekâleti "hüsnü suretle" ifa ile yükümlü olduğu belirtilmiş olup buradaki "hüsnü suretle ifa" deyimini, söz konusu hükmün aslı olan İsviçre Borçlar Kanunu'nun 398. maddesi düzenlemesinde olduğu gibi "sadakat ve özen ile ifa" olarak anlamak gerekir.

Sadakat borcu kavramı vekilin gerek vekâletin ifası sırasında gerekse sonrasında kendisine duyulan güvene uygun olarak müvekkilinin menfaatlerini sözleşme ile güdülen amaç çerçevesinde koruma ve kendi menfaatini müvekkilinkine tabi kılma yükümlülüğünü ifade eder. Vekilin iş görme ile hedeflenen sonucun başarılı olması için hayat deneylerine ve işlerin normal akışına göre gerekli girişim ve davranışlarda bulunması ve başarılı sonucu engelleyebilecek davranışlardan kaçınması ise özen borcunun konusunu oluşturur (Tandoğan; s. 407 vd).

Vekil bu yükümlülüklerini gereği gibi, başka bir anlatımla müvekkilin menfaatine en uygun sonuca erişmek için özenle faaliyette bulunarak ifa ettiği takdirde, eser sözleşmelerinden farklı olarak, sonucun buna rağmen elde edilememesinden sorumlu olmayacaktır.

Borçlar Kanunu vekilin bu yöndeki sorumluluğunu genel olarak hizmet sözleşmelerinde işçinin sorumluluğuna ait hükümlere (m.321/I-II) tabi tutmuştur. Bu nedenledir ki vekâlet sözleşmelerinde vekil en hafif kusurundan dahi sorumludur.

Somut uyuşmazlıkta taraflar arasında yalnızca borçlar hukuku hükümlerine tabi bir vekâlet ilişkisi değil, daha özel düzenleme içeren 1136 sayılı Avukatlık Kanunu'nu da ilgilendiren bir "avukatlık sözleşmesi"nden doğan vekâlet ilişkisi mevcuttur.

Avukatlık sözleşmeleri de vekâlet sözleşmelerinin bir görünümü olup tarafları baroya kayıtlı avukat (vekil) ve iş sahibi (müvekkil) olan, avukatın bir hukuki yardımda bulunmayı taahhüt ettiği, iş sahibinin de bunun karşılığında bir ücret ödemeyi üstlendiği, iş görme borcu doğuran, tam iki taraflı bir sözleşme olarak tanımlanabilir (Kurtoglu, T.:Akdi Vekâlet Ücreti ve Avukatın Hukuki Sorumluluğu, Ankara 2016, s.24).

Avukatların bu sözleşme ile yükümlendiği özen borcu genel bir vekâlet sözleşmesi için Borçlar Kanunu'nun öngördüğü vekilin özen borcuna göre daha ağır ve kapsamlıdır.

Nitekim bu doğrultuda, 1136 sayılı Avukatlık Kanunu'nun 34. maddesindeki "Avukatlar, yüklendikleri görevleri bu görevin kutsallığına yakışır bir şekilde özen, doğruluk ve onur içinde yerine getirmek ve avukatlık unvanının gerektirdiği saygı ve güvene uygun biçimde davranmak ve Türkiye Barolar Birliğince belirlenen meslek kurallarına uymakla yükümlüdürler." şeklindeki düzenleme de avukatlık mesleğinin bir kamu hizmeti olması nedeniyle öngörülmüştür.

İfa edilebilmesi diploma ve ruhsatın varlığı şartına bağlı olan doktorluk, avukatlık gibi mesleklerde Devletin aradığı bu şartlar, özel hukuka yansıyan bir garanti niteliği taşıdığından, vekilin sorumluluğuna ilişkin olarak atıf yapılan işçilerin hizmet sözleşmesindeki sorumluluklarından farklı olarak, bu meslek erbabının bilgi ve yeteneklerindeki müvekkilce farkına varılması gerekli eksiklikleri ileri sürerek sorumluluktan kurtulması mümkün değildir.

Avukatın, açıklanan mevzuat hükümleri ve taraf olduğu vekâlet sözleşmesi dairesinde üzerine düşen yükümlülükleri ifa etmemesinin sözleşmeye aykırılık teşkil ettiği tartışmasızdır.

BK'nın genel borç ilişkilerinde borcun ifa edilmemesi hâlinde borçlunun sorumluluğunu düzenleyen 98. maddesi (TBK, m.114) hükmüne göre “Borçlu, umumiyet itibariyle her kusurdan mesuldür” ve anılan maddenin ikinci fıkrası uyarınca “Haksız fiillerden mütevellit mesuliyete müteallik hükümler, kıyasen akde muhalif hareketlere de tatbik olunur.”

Bu cümleden hareketle, sözleşmeye aykırılık iddiasına dayalı olarak sorumluluk koşullarının oluşup oluşmadığının değerlendirilebilmesi, haksız fiil sorumluluğuna ilişkin düzenlemelerin irdelenmesini gerektirir.

Bilindiği üzere kusur sorumluluğu bir kimsenin hukuka aykırı ve kusurlu bir davranışla sözleşme dışında diğer bir kimseye vermiş olduğu zararın giderilmesini düzenleyen sorumluluk türüdür. Doktrin ve uygulamada eş anlamda olmak üzere “haksız fiil sorumluluğu” veya “sübjektif sorumluluk” da denilen bu sorumlulukta kusur, sorumluluğun kurucu unsuru olarak düzenlenmiştir (Eren, F.: Borçlar Hukuku Genel Hükümler, Ankara 2017, s. 594). Kusur sorumluluğunda bir zararı başkasına tazmin ettirmek, ancak zarar onun kusurlu bir fiilinden doğmuş ise mümkündür (Tandoğan, H.: Türk Mes’uliyet Hukuku, Ankara 1967, s. 89).

Dava tarihi itibariyle yürürlükte bulunan 818 sayılı BK'nın 41/1 maddesi; “Gerek kasten gerek ihmal ve teseyyüp yahut tedbirsizlik ile haksız bir surette diğer kimseye bir zarar ıka eden şahıs, o zararın tazminine mecburdur” hükmünü haizdir.

Özel bir sorumluluk hükmüyle düzenlenmemiş bütün hâllerde bir kimse için haksız fiil sorumluluğunun söz konusu olması anılan madde metninden anlaşılan fiil, zarar, illiyet bağı ve hukuka aykırılık unsurların gerçekleşmesine bağlıdır.

Buna göre haksız fiil sorumluluğunun kurucu unsurları; fiil, zarar, uygun illiyet bağı ve hukuka aykırılıktır.

Haksız fiil sorumluluğunun varlığından bahsedilebilmesi için mutlaka hukuka aykırı ve kusurlu davranışla uygun illiyet bağı içinde olan bir zararın doğması gerekir. Fiilin hukuka aykırı olmasına, hatta davranışın kusurlu bulunmasına rağmen bir zarar meydana gelmemişse failin ceza sorumluluğu olsa bile haksız fiil sorumluluğundan bahsedilemeyecektir (Hukuk Genel Kurulunun 21.02.2019 tarihli, 2017/11-41 E., 2019/186 K. sayılı kararı).

Başka bir anlatımla, kişinin (failin) gerçekleştirdiği hukuka aykırı eylem (aktif veya pasif davranış, fiil) ile bu eylemden doğduğu ileri sürülen vakıa arasında illiyet bağı (sebe-sonuç ilişkisi) bulunmadığı takdirde, eylem sahibinin giderme yükümlülüğünü doğuran bir zararın varlığı söz konusu olmaz.

İnsan düşüncesinin bir kanunu olan illiyet kavramı, zararlar söz konusu davranış veya olay arasında bir sebep-sonuç bağının bulunmasını gerektirir ve bu bağ dayanak ve niteliği ne olursa olsun her türlü hukuki sorumluluğun aslî şartı, tazminat hukukunun temel ilkesidir (Eren; s. 561).

Bu nedenledir ki sözleşmeden doğan sorumlulukta da borçlunun borca aykırı davranması yani sözleşmenin ihlâli ile zarar arasında uygun illiyet bağı ve kusurun varlığı şarttır.

Bu açıklamalardan sonra somut uyuşmazlık değerlendirildiğinde;

Davacının kasten adam öldürmeye teşebbüs suçundan yargılandığı Konya 1. Ağır Ceza Mahkemesinin 2004/128 esas sayılı dosyasında sanık müdafii olarak yer alan bir başka vekil, (davacı)

sanık aleyhine kurulan ilk mahkûmiyet hükmünü temyiz etmiş ise de dosya Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığınca yeni kanun değerlendirmesi için mahkemeye işlemsiz geri gönderilmiş, mahkemece yeniden yargılamaya başlandığında 04.10.2005 tarihli duruşmaya (davacı) sanık bizzat katılıp avukat tutmak üzere süre verilmesini talep etmiş, sonrasında usulüne uygun vekâletnamesine istinaden 15.12.2005 tarihli son celseye sanık müdafii olarak (davalı) Av. ... girmiş ve ilk karar ile aynı mahiyetteki mahkûmiyet hükmü sanık müdafii bu kişinin huzurunda tefhim edilmiştir.

1412 sayılı mülga Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu'nun 310/1. maddesi gereği temyiz süresi tefhim ile başlamasına rağmen sanık müdafii davalı tarafından temyiz yoluna başvurulmamış, ilk temyiz dilekçesine binaen dosya mahkemece kendiliğinden Yargıtaya gönderilmiş ise de usulüne uygun bir temyiz ve resen inceleyebilecek mahiyette bir karar da söz konusu olmadığından dosya Yargıtay ilgili dairesince mahalline iade edilmiş, bu suretle sanık davacı hakkında silahla yaralamaya iştirak suçundan verilen hüküm kesinleşerek ceza infaz edilmiştir.

Yukarıda ayrıntıları ile açıklandığı üzere avukat, özen borcunun gereği olarak iş sahibi aleyhine verilen bir hükümle ilgili olarak aksine bir talimat olmadığı sürece kanun yollarına başvurmakla yükümlüdür. Nitekim 1136 sayılı Avukatlık Kanunu'nun 171. maddesi de avukatın üzerine aldığı işi kanun hükümlerine göre ve yazılı sözleşme olmasa bile sonuna kadar takip etmek zorunda olduğunu açıkça düzenlemiştir.

Bu yükümlülüğün yerine getirilmemesinin davalı avukatın kusurlu ve vekâlet sözleşmesine aykırı davranışını oluşturduğu konusunda gerçekte Yerel Mahkeme ve Özel Daire arasında bir uyumsuzluk da bulunmamaktadır.

Ne var ki yukarıda da bahsedildiği üzere, sözleşmeye aykırı ya da daha genel çerçeveye kusurlu bir eylemin sorumluluk doğurabilmesi için bu eylemle illiyet bağı olan bir sonuçtan zarar doğması gerektiğinden, mahkemece bilhassa maddi tazminat istemi yönünden salt sözleşmeye aykırılığın peşinen sorumluluk doğurduğu yönündeki kabul isabetli değildir. Zira vekilin bu kusurlu eylemi olmasaydı dahi aynı netice doğacak idiyse, müvekkilin, aleyhine hükmün infaz edilmesi nedeniyle cezaevinde kaldığı günlere ilişkin olarak talep ettiği maddi kayıpları (gelir elde edememe, vb.) yönünden illiyet bağının varlığından söz edilemeyecektir. Aksi yönde bir kabul, vekil edenin kendi hukuka aykırı veya kusurlu eylemi nedeniyle doğan zararı bir başkasına yükleme yahut hukuken sahip olamayacağı bir sonucu vekil üzerinden sağlama neticesini doğuracaktır ki bu durumun hukuken korunması düşünülemez.

Nitekim Hukuk Genel Kurulunun 04.03.2015 tarihli, 2013/13-1471 E., 2015/888 K. sayılı kararında da benzer şekilde, müvekkilleri adına hukuk mahkemesi önünde açılması istenen davaların bir kısmını açmadığı, bir kısmını ise takipsiz bırakarak davaların düşmesine sebep olduğu iddiasıyla zarara uğradıklarını ileri süren davacıların tazminat istemleri yönünden vekilin sorumluluğundan bahsedilebilmesi için öncelikle bu davaların kazanılma ihtimallerinin bulunup bulunmadığının, kazanılması hâlinde elde edilebilecek menfaatin ne olduğunun tespit edilmesinin gerektiği, vekilin ihmali davranışı ile davacının ileri sürdüğü zarar arasında illiyet bağının bulunduğunun peşinen kabul edilmesinin hatalı olduğu kabul edilmiş, maddi tazminat sorumluluğu için sadece kusurlu eylemin varlığı yeterli görülmemiştir.

Yeri gelmişken eldeki uyumsuzlukta manevi tazminat istemi yönünden belirtmek gerekir ki, bir kişinin yargılandığı ceza davasında hakkında hükmolunan hapis cezasının aralarında güven ilişkisi bulunan, onun adına yapılması gereken her türlü hukuki işlemi yapacağına inanılan ve bu yönde yasal ve sözleşmesel yükümlülükleri bulunan vekilinin ihmali davranışı ile temyiz edilmeyerek

kesinleşmesi ve mahkûmiyet hükmünün üst yargı merciince gözden geçirilmesi imkânından mahrum kalınması başlı başına kişilik haklarını zedeleyen, kişinin aleyhine olan hükmün temyiz incelemesinden geçerek onanıp kesinleşmesi hâlinde daha fazla kaygı, üzüntü ve stres yaratan bir durumdur. Bu nedenle manevi zararın salt bu eylemle doğduğunun kabul edilmesi gerekir. Ancak manevi zarara ilişkin olarak mahkemece hükmolunan tazminat miktarı, Yerel Mahkeme ve Özel Daire arasındaki uyumsuzluğun mahiyetine göre Hukuk Genel Kurulunun incelemesinin kapsamı dışındadır.

Maddi tazminata ilişkin izah edilen şekilde değerlendirme yapılırken elbette ki avukatın kusurlu davranışının gerçekleştiği yargılamada varılacak sonucun kesin bir şekilde tespiti imkân dâhilinde değil ise de; illiyetin varlığının ve kusurun ağırlığının denetime açık şekilde irdelenebilmesi için, söz konusu yargılamada ileri sürülen vakıalar, toplanan deliller, konu ile ilgili mevzuat hükümleri ve emsal içtihat gibi kaynaklar göz önünde bulundurulmalı ve fiili durumdan daha lehe bir sonucun temin edilmesinin ihtimal dâhilinde olup olmadığı tartışılmalıdır.

Özel Daire bozma kararında da bu hususa işaret edilmiş olmakla birlikte, söz konusu inceleme ve değerlendirmenin gerek 6100 sayılı HMK'nın 266/1. maddesinin "Mahkeme, çözümü hukuk dışında, özel veya teknik bilgiyi gerektiren hâllerde, taraflardan birinin talebi üzerine yahut kendiliğinden, bilirkişinin oy ve görüşünün alınmasına karar verir. Ancak genel bilgi veya tecrübeyle ya da hâkimlik mesleğinin gerektirdiği hukukî bilgiyle çözümlenmesi mümkün olan konularda bilirkişiye başvurulamaz." şeklindeki düzenlemesi gerekse 24.11.2016 tarihinde yürürlüğe giren 6754 sayılı Bilirkişilik Kanunu'nun 3. maddesinin iki ve üçüncü fıkralarındaki "(2) Bilirkişi, raporunda çözümü uzmanlığı, özel veya teknik bilgiyi gerektiren hususlar dışında açıklama yapamaz; hukuki nitelendirme ve değerlendirmelerde bulunamaz. (3) Genel bilgi ve tecrübeyle ya da hâkimlik mesleğinin gerektirdiği hukuki bilgiyle çözümlenmesi mümkün olan konularda bilirkişiye başvurulamaz" hükümleri gereğince bu değerlendirmenin bozma kararında gösterildiği şekilde bilirkişi eliyle yapılması mümkün değildir. Hâkim bu incelemeyi bizzat kendisi yapmak zorunda ve bunu yapabilecek yegâne kişi konumundadır.

Hâl böyle olunca yerel mahkemece davacının sanık sıfatıyla yer aldığı ve davalı vekilin kusurlu eyleminin vuku bulduğu ağır ceza mahkemesi yargılaması yukarıda ayrıntıları ile izah edilen şekilde değerlendirilmeksizin yazılı gerekçe ile hüküm tesisi usul ve yasaya aykırıdır.

Sonuç itibarıyla direnme hükmünün bu değişik gerekçe ve nedenlerden dolayı bozulmasına karar vermek gerekmiştir.

SONUÇ: Davalı vekilinin temyiz itirazlarının kabulü ile direnme kararının açıklanan değişik gerekçe ve nedenlerden dolayı 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu'nun Geçici 3. maddesine göre uygulanmakta olan 1086 sayılı Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanunu'nun 429. maddesi gereğince BOZULMASINA, istek hâlinde temyiz peşin harcının yatırana iadesine, aynı Kanun'un 440/III-1. maddesi uyarınca karar düzeltme yolu kapalı olmak üzere 13.06.2019 tarihinde oy birliği ile kesin olarak karar verildi.